

ISTORINĖS ATMINTIES VEIDRODIS

191-oji karo diena

Dar reikia rašyt apie rožę kai griūva ir kuriasi miestai lyg stumdomos durys epochos prasiskiria – leidžia įeiti kai skyla gyvenimai šukėm ir kortas ne taip vėl išdėstai o laiko magnetinė juosta įgauna nežmonišką greitį

juk reikia kalbėt apie rožę kai spiečiumi išlekia kulkos kai padangos pleška ir gaudžia taikių protestuotojų minios kai trypia kareiviški batai – šalis vis dar mindoma dulka kai armijos priešų sukimba o ten viršum jų aksominis

dangus ir toks paprastas grožis kurio aprašyti nemoku nemoku giedot ditirambų o gal tikrai ryžto per maža
juk reikia rašyt apie rožę nors dulkėmis sutrypia žmogų joks smurtas negali sutilpti į šį rudeninį peizažą

bet štai priešų jėgos jau baigias ir rožė lėtai ima vysti skaityki kas skiemeni garsiai kad net negirdėtum kaip miršta kiekvienas savaip atsidusęs – jam verias kita karalystė jie virsta drugiais kurie naktį vis tupias ir tirpsta tarp pirštų

Vainius Bakas,
2022 m.
rugsėjo 2 d.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Studijos Karo akademijoje neapsiriboja vien kariniu rengimu

Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijoje derinamos universitetinės studijos ir karinis rengimas. Akademija tęsia tarpukariu įkurtos Karo mokyklos veiklą – ruošia tėvynės gynėjus. Šiuo metu joje studijuoja 310 kariūnų, iš jų – 18 iš Ukmergės.

Skaistė VASILIAUSKAITĖ- DANČENKOVIENĖ

Istoriniuose šaltiniuose rašoma, kad Karo mokykla Lietuvoje įkurta 1919 metais. Atkūrus nepriklausomybę, 1992-aisiais, Lietuvos Vyriausybė priėmė nutarimą, kuriuo vadovaujantis įsteigta Krašto apsaugos mokykla. Po dvejų metų ji reorganizuota į Lietuvos karo akademiją (LKA). 1998-aisiais jai suteiktas Lietuvos partizanų vado, Lietuvos laisvės sąjūdžio įkūrėjo Jono Žemaičio vardas.

Apie akademijos gyvenimą papasakojo G9 skyriaus visuomenės informavimo specialistė Lina Vaitiekūnaitė. Pasak jos, šiemet akademijoje skirtingų pakopų programose iš viso studijuoja 459 asmenys.

Kariūnų motyvacija

Kas lemia apsisprendimą rinktis studijas karo akademijoje? „Noras tapti karininku kiekvienam

Pirmojo karininko – leitenanto – laipsnio suteikimo ceremonija.

LKA nuotr.

atsiranda skirtingu laiku. Ne kartą teko girdėti, kad apie LKA sužinojo ir pradėjo domėtis nuo dešimtos klasės, apsilankius Studijų mugėje“, – pasakojo specialistė. Tačiau, pasak jos, dažniausia ir pagrindinė priežastis būna asmeninis pavyzdys šeimoje, tarp draugų ar pažįstamų. Asmenys, kurie jau tarnauja kariuomenėje, bendraudami turi įtakos jaunuolio pasirinkimui, nes patys pristato patirtį, supažindina,

ką galima pasiekti, kokios karjeros galimybės.

Narystė ir veikla Lietuvos šaulių sąjungoje taip pat turi įtakos renkantis profesiją. „Būna atvejų, kai pasirinkimą nulemia domėjimasis tam tikromis temomis. Pavyzdžiui, istorija besidominantys asmenys daugiau laiko pradeda skirti su kariuomene susijusiems įvykiams“, – sakė L. Vaitiekūnaitė. Pasak specialistės, dauguma

šiųmečių pirmakursių stoti į LKA jau buvo apsisprendę dar prieš prasidedant karui Ukrainoje. Tačiau patvirtino, kad karas tik dar labiau sustiprino šį norą ir motyvaciją tapti karininku – savo šalies gynėju. „Pavyzdžiai parodė, kad šios žinios gali būti reikalingos ir pasikeitus saugumo situacijai tiek vienoje šalyje, tiek visame regione“, – sakė L. Vaitiekūnaitė.

Nukelta į 4 p.

„Viena išgelbėta gyvybė jau yra svarbi.“ Istorija apie savanorę iš Kramatorsko, kuri atsisakė savo svajonės, kad išgelbėtų žmones

Katia Kobylnikova – evakuacijos savanorė iš Kramatorsko. Su ja susitikome Kyjive, bute, kuriame gyvena su mama ir broliu.

Trapi, šiek tiek drovi, pokalbio metu ji nuolat bijojo pasakyti ką nors, kas galėtų ižeisti jos globotinius.

Jos telefonas nenustoja skambėti. Pokalbio metu ji sulaukė apie 20 telefono skambučių. Katia ramiai ir aiškiai pasakoja pašnekovams, ką reikia daryti, kur eiti ir kas jiems nutiks toliau. Paašškinti ir perduoti informaciją nėra lengva.

Katiai 23-eji metai. Ji kilusi iš Kramatorsko. Prieš prasidedant plataus masto invazijai studijavo Kyjive, Režisūros fakultete. Baigusi studijas planavo vykti į Turkiją, kur gyvena jos draugai, o paskui važiuoti sužavėti Europos.

„Pažadinsi, jei karas“

Sesija baigėsi vasario 21 d., o 23-iąją planavo vykti švęsti su draugais.

„Tuo metu buvau Hostomelyje, – pasakoja Katia. – Žinoma, tvyrojo įtampa, bet kažkodėl buvome tikri, kad įvyks kaž-

kas arčiau Rytų, pavyzdžiui, Kramatorske. Todėl labai nerimavau ir įkalbinėjau mamą nuvažiuoti pas močiutę į Iziumą, nes ten karinių objektų nėra ir ten bus ramiau... Dabar, žinoma, tai atrodo visiškai beprasmiška idėja.

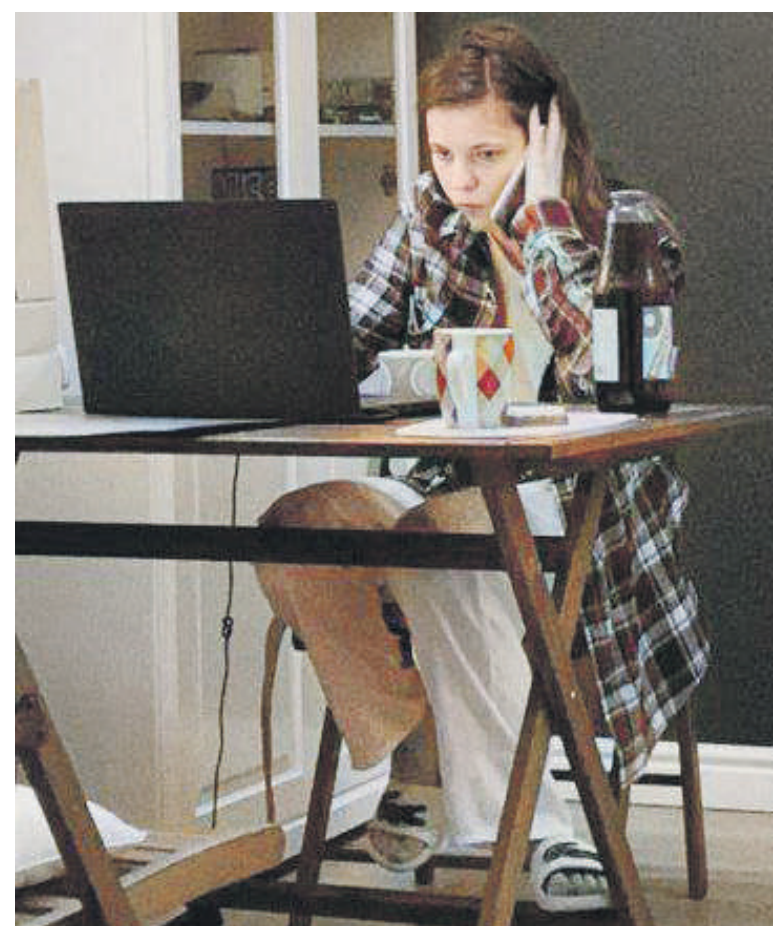
Tą vakarą visi nuėjo miegoti, juokaudami vienas kitam sakė: „Pažadinsi, jei karas.“ Ir tą naktį prasidėjo karas.

Hostomelyje buvo baisu: lėktuvai, desantininkai, šūviai.

Iki vakaro sėdėjome ten, tada nuvykome į Irpeną, kur praleidome dar vieną dieną, o tada išvykome į Drohobyčą. Keturioms katės ir šuo, du pilni automobiliai suaugusiųjų ir vaikų dvi dienas važiavo į saugią vietą.

Drohobyče apsigyvenome nakvynės namuose. Kai kurie nenorintys evakuotis man sako: „Neįsivaizduoju, kaip gyventi nakvynės namuose.“ Nuoširdžiai atsakau, kad visa tai išgyvenau ir gerai žinau. Taip, tai – gyvenimas, ne medus, bet tai – jūsų saugumas. Ir tai yra svarbiausia“.

Nukelta į 4 p.

Evakuacijos savanorė Katia Kobylnikova.

